

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Κοντά στην πύλη των προβάτων, που υπήρχε στα Ιεροσόλυμα, υπήρχε μια δεξαμενή με πέντε στοές, που ονομαζόταν Βηθεσδά ή καλύτερα Βελζεθά, δηλαδή 'οίκος ελέους'. Σ' αυτές τις στοές-υπόστεγα κείτονταν πολλοί άρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί, παράλυτοι, που περίμεναν να αναταραχθεί το νερό. Γιατί ένας άγγελος Κυρίου κατέβαινε στη δεξαμενή και, περιστασιακά, ανατάραζε τα νερά. Και όποιος έμπαινε πρώτος μετά την αναταραχή του νερού, αυτός γινόταν καλά, όποια κι αν ήταν η αρρώστια. Εκκλησιαστικά, η Βηθεσδά συμβολίζει το μυστήριο του Βαπτίσματος και την άφεση των αμαρτιών δια Ιησού Χριστού. Γιατί θεράπευε όμως έναν μόνο κάθε φορά ο άγγελος και όχι όλους μαζί; Ίσως γιατί η αναμονή, που συνοδεύεται με πίστη, είναι μεγαλύτερο θαύμα από την ίδια τη θεραπεία, αλλά και διότι, όπως έχει διαπιστωθεί, Ο ΠΟΝΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΟΔΗΓΗΣΕΙ ΑΛΗΘΙΝΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΑΠ' ΟΤΙ Η ΥΓΕΙΑ. Επιπλέον, για τη σωτηρία μας ο Θεός επιζητεί ζωντανή πίστη και όχι απλά συμφέρον, ακόμη και αν αυτό είναι ζήτημα υγείας. Η θεραπεία μας άλλωστε δεν είναι μαγική υπόθεση, αφού Ο ΙΔΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΑΣ ΛΥΤΡΩΣΗ, ΕΙΤΕ ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΓΙΕΙΣ ΕΙΤΕ ΟΧΙ.

Όταν ο Ιησούς βρέθηκε εκεί, συνάντησε έναν άρρωστο, ημιπαράλυτο μάλλον, που κατάλαβε πως ήταν κληήρης για 38 ολόκληρα χρόνια. Πώς το διέγινωσε αυτό ο Ιησούς; Μας το αποκαλύπτει ο ευαγγελιστής Ιωάννης: «Δεν χρειαζόταν να τον πληροφορήσει κανείς για έναν άνθρωπο, γιατί ΑΥΤΟΣ ΗΞΕΡΕ ΚΑΛΑ ΤΙ ΕΙΧΕ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕΣΑ ΤΟΥ», ως Θεάνθρωπος που είναι. Ο Χριστός ρώτησε τον ασθενή αν ήθελε να γίνει καλά. Γιατί τέτοια ερώτηση; Διότι ορισμένοι άρρωστοι είναι αλήθεια ότι δεν θέλουν να αποκτήσουν την υγεία τους, ή να πιστέψουν, επειδή τους συμφέρει να μείνουν έτσι! Διαφορετικά, ΘΑ ΗΣΑΝ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΙ ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ! Και ο Θεός ως γνωστόν ΔΕΝ ΠΑΡΑΒΙΑΖΕΙ ΠΟΡΤΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΝ και βουλήσεων.

«Κύριε, αποκρίθηκε ο άρρωστος, δεν έχω κανέναν να με ρίξει στη δεξαμενή. Πάντοτε προλαβαίνει κάποιος άλλος και πέφτει πρώτος μέσα». Στα λόγια του κληήρη ασθενή διακρίνουμε, πρώτον, την ανάγκη για συντροφιά και κοινωνία με τους συνανθρώπους του, που ο Θεός την ικανοποιεί με την θεραπεία που προσφέρει, αλλά και, δεύτερον, τη σκληρότητα και τον ανταγωνισμό της κοινωνίας, που πολλές φορές δυστυχώς οδηγεί στην απομόνωση και τον παραγκωνισμό πολλούς. Ο Ιησούς τού απαντά: «ΣΗΚΩ, ΠΑΡΕ ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΣΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΠΑΤΑ». Αμέσως ο άνθρωπος έγινε καλά, σήκωσε το κρεβάτι του και περπατούσε. «Όπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις». Ο δε Ιησούς έφυγε αμέσως από εκεί, απαρατήρητος, εξαιτίας του πλήθους που είχε μαζευτεί. Αυτό το έκανε και σε άλλες περιπτώσεις για να μην τον αναγορεύσουν εσφαλμένα κοσμικό ηγέτη τους και του δώσουν πολιτικές και στρατιωτικές διαστάσεις.

Ο σκανδαλισμός των Ιουδαίων, και μάλιστα μιας μερίδας που υποκινούσε τους ομοεθνείς τους εναντίον του Ιησού, προέκυψε έντονα από τις θεραπείες Του ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ. Επίσης ορισμένοι εβραϊκοί κύκλοι θορυβήθηκαν ιδιαίτερα εξαιτίας της εντολής που έδωσε ο Χριστός στον πρώην ασθενή να σηκώσει την ημέρα του Σαββάτου το κρεβάτι του. Το σημαντικότερο ερώτημα του παρόντος

κειμένου στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη είναι επομένως το εξής: ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ; Διότι αν είναι -και βέβαια αποκαλύπτεται ότι είναι- τότε είναι Κύριος και Θεός, αφού μόνο ο Θεός έχει το δικαίωμα να αναιρεί ή να αναθεωρεί τις διατάξεις και εντολές του Νόμου, που ο ίδιος θέσπισε. Και το συμπέρασμα εξάγεται λογικό επίσης: Αφού ο Ιησούς κάνει μοναδικά θαύματα ΚΑΙ το Σάββατο, άρα είναι ο Υιός του Θεού, όπως ο ίδιος ισχυρίζεται. ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ, αν δηλαδή παραπλανούσε τον κόσμο, ΔΕΝ ΘΑ ΤΟΥ ΕΠΕΤΡΕΠΕ Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ!

Όταν στη συνέχεια οι Ιουδαίοι άρχοντες ανέκριναν τον θεραπευμένο, εκείνος, με το ίδιο σκεπτικό περίπου, ορθώς απάντησε: 'Είναι δυνατόν να παρακούσω κάποιον που, αφού με έκανε καλά, μού υπέδειξε μετά να σηκώσω το κρεβάτι μου;' Δηλαδή, σαν να τους έλεγε: Αν δεν είναι εκ Θεού, τότε πώς ο Θεός τού επιτρέπει να θεραπεύει; Και, αφού θεραπεύει, δεν οφείλω να τον υπακούσω; Όταν αργότερα τον συνάντησε ο Ιησούς στον ναό, του είπε: «Βλέπεις, έχεις γίνει καλά. Από δω και πέρα όμως μην αμαρτάνεις, για να μην πάθεις τίποτα χειρότερο». Του επισημαίνει ο Ιησούς πως η αρρώστια έχει σαν αρχή την αμαρτία, είτε ως προσωπικό κακό είτε ως αρρώστια της φύσεώς μας. Και ότι η Χάρη του Θεού αποτραβιέται από κάποιον που αμαρτάνει συνεχώς ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΜΕΤΑΝΟΕΙ. Στον τελευταίο ΕΝΔΕΧΕΤΑΙ να συμβούν ανεπανόρθωτες καταστάσεις, αφού ΟΙΚΕΙΟΘΕΛΩΣ αρνείται τη Θεία προστασία.

Οι Ιουδαίοι, ακριβώς γι' αυτό κατεδίωκαν τον Ιησού και ήθελαν να τον σκοτώσουν: Γιατί έκανε τα έργα αυτά το Σάββατο, και γιατί τους έλεγε: «Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΩΣ ΤΩΡΑ, ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΙ ΕΓΩ ΕΡΓΑΖΟΜΑΙ». Τόνιζε δηλαδή αποκαλυπτικά την θεία Του φύση, ότι ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΣΙΝ ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΠΛΩΣ ΗΘΙΚΑ. Οι Ιουδαίοι άρχοντες λοιπόν, και κάποιες ομάδες φανατικών πιστών, ζητούσαν ολοένα περισσότερο να τον εξοντώσουν, «όχι μόνο γιατί παραβίαζε τους κανόνες του Σαββάτου, αλλά και γιατί ονόμαζε τον Θεό πατέρα του, ΕΞΙΣΩΝΟΝΤΑΣ ΕΤΣΙ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ». Στη συνέχεια μάλιστα τού κατά Ιωάννη Ευαγγελίου φαίνεται καθαρά στα λόγια του Χριστού η εξουσία που έχει να ανασταίνει νεκρούς, να μοιράζει τη ζωή, να κρίνει τους ανθρώπους, να τιμάται όπως και ο Πατέρας Του και να χορηγεί τον ουράνιο άρτο, που χαρίζει αφιλοκερδώς σ' αυτούς που πεινούν για πνευματική τροφή και λύτρωση.